

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 258/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., Žilinská 14, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/156/2023 z 27. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 18. marca 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatných príloh sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Sťažovateľky mali procesné postavenie žalovaných v konaní o určenie vlastníckeho práva k bytu, kde žalobcom bol exmanžel a otec sťažovateľiek. Žalobca sa žalobou domáhal určenia, že s exmanželkou sú bezpodielovými vlastníkmi bytu po tom, čo počas hospitalizácie v nemocnici spolu so žalovanou matkou podpísali darovaciu zmluvu v prospech žalovanej dcéry. Darovaciu zmluvu považoval za absolútne neplatný úkon podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže mal konať v duševnej poruche. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania (vrátane znaleckého) dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, sťažovateľ podpísal darovaciu zmluvu počas hospitalizácie

v nemocnici pre alkoholovú hepatitídu, pričom aj k povoleniu vkladu vlastníckeho práva došlo počas jeho hospitalizácie. V konaní bol žalobcom predložený súkromný znalecký posudok, ktorého podkladom boli psychiatrické vyšetrenie a zdravotná dokumentácia. Sťažovateľky mali voči nemu výhrady (objektivita znalca a súlad posudku s § 17 ods. 1, 4 a 6 zákona o znalcoch), ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné. Vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že sťažovateľka na základe darovacej zmluvy nenadobudla vlastnícke právo k bytu, a určil, že žalobca a exmanželka sú bezpodielovými vlastníkmi bytu.

2.2. Na odvolanie Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6Co/131/2021 z 31. marca 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Konštatoval, že sťažovateľky neunesli dôkazné bremeno týkajúce sa ich tvrdení, že žalobca konal pri plnom vedomí a nekonal v duševnej poruche. V záujme preukázania svojich tvrdení mohli predložiť vlastný znalecký posudok alebo navrhnúť kontrolné znalecké dokazovanie, čo však neučinili. Súd prvej inštancie ani odvolací súd nezistil sťažovateľkami namietané rozpory, odklon medzi znaleckým posudkom a výsluchom znalca alebo iné relevantné spochybnenie predloženého znaleckého posudku. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že najpodstatnejší produkovaný dôkaz bol znalecký posudok, ktorý korešpondoval s ostatnými vykonanými dôkazmi (výsluch znalca a výpovede strán konania a svedkov) a jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti preukázali, že žalobca v čase uskutočnenia sporného právneho úkonu nemohol posúdiť následky svojho úkonu, nemohol ovládnuť svoje správanie a konal v (dočasnej) duševnej poruche.

2.3. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľky podali dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Odvolaciemu súdu vyčítali nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku a jednak procesnú nepoužiteľnosť znaleckého posudku z dôvodu, že tam uvedený záver znalca (že žalobca s ohľadom na jeho zdravotný stav nebol spôsobilý uskutočniť tak závažný právny úkon) riešil právnu otázku a znalec prijal záver, ktorý je oprávnený urobiť len súd, poukazujúc na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/140/2019 (R22/2022). Najvyšší súd k námietke, že súdy nevyhodnocovali aj žalobcom v rovnakom čase spísané záväty, uviedol, že tieto neboli predmetom konania a sťažovateľky ani v dovolaní neuviedli nič, čo by nasvedčovalo potrebe zaujímania stanoviska súdu aj k týmto dokumentom. S námietkami o použiteľnosti znaleckého posudku sa súdy vysporiadali (odhliadnuc od námietky proti právnym záverom znalca v znaleckom posudku, ktorá bola vznesená až v dovolacom konaní). Nižšie súdy vychádzali nielen z predloženého znaleckého posudku, ale aj s ostatných produkovaných dôkazov, ktoré aj primerane vyhodnotili vo vzájomnej súvislosti, preto konštatoval neprípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd po odcitovaní relevantnej časti sťažovateľkami označeného rozhodnutia dovolacieho súdu konštatoval, že naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vyžaduje, aby v prípade oboch porovnávaných vecí šlo o takú druhovú totožnosť posudzovaných právnych situácií, pri ktorej judikované pravidlo pôjde bez väčších ťažkostí aplikovať aj na aktuálnu vec, čo v danej veci splnené nebolo, keďže judikát, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť, sa netýkal použiteľnosti znaleckého posudku formulujúceho nad rámec odpovedí na položené otázky a skutkových záverov i závery právne, a, navyše, bol prijatý v konaní s iným predmetom sporu (náhrada škody na zdraví), čo vylučovalo aplikovateľnosť tam prijatých záverov na posudzovaný prípad. Na základe uvedeného konštatoval neprípustnosť dovolania aj

v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

3. Sťažovateľky v sťažnosti predovšetkým skutkovo argumentujú v prospech porušenia svojich práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považujú za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o nesúhlas a o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnili už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky v sťažnosti zotrvali na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzovali porušenie svojich označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení ich dovolacích námietok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľiek a nimi uplatnenú argumentáciu, ktoré súviseli s označenými dovolacími dôvodmi.

5. Ako už bolo konštatované, sťažnostná argumentácia je v podstatných námietskach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, považuje riešenie a výsledok sporu za primerané okolnostiam veci, pričom na rozdiel od sťažovateľiek považuje v napadnutom uznesení rekapitulované odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné a rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. V tejto súvislosti dodáva, že sťažovateľky okrem napadnutých rozhodnutí vydaných v ich veci k svojej sťažnosti nepripojili žiadne dôkazy, ktorými by podporili svoje tvrdenia (o relevancii nevyhodnotenia závetov súdmi) a relevantným spôsobom spochybnili súdmi prijaté závery, o ktorých tvrdia, že sú arbitrárne a nedostatočné. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa s ním vysporiadal náležite, keď konštatoval, že sťažovateľkami označené rozhodnutie dovolacieho súdu nebolo aplikovateľné pre právnu, ako aj skutkovú rozdielnosť situácií. Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľiek za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľiek na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky až v dovolacom konaní identifikovali vadu v podobe spornosti právneho záveru formulovaného znalcom, ktorý do právoplatného skončenia veci namietaný nebol. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v konaní uplatnené námietky týkajúce sa objektívnosti znalca a jeho záverov boli uplatnené len v rovine všeobecných námietok bez vznesenia námietky zaujatosti znalca a bez navrhnutia relevantných dôkazov, resp. návrhu na

vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, s ktorými sa náležite vysporiadal súd prvej inštancie. V dôsledku opísanej procesnej pasivity sťažovateľiek dovolací súd sa už nemohol zaoberať jednak námietkami smerujúcimi k zaujatosti znalca ani dospieť k záveru o nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, keďže sťažovateľky v konaní nesplnili dôkaznú povinnosť, v dôsledku čoho chýbal relevantný podklad na záver o namietanom selektívne vykonanom dokazovaní. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade nemožno badať známky porušenia práva na účinný prostriedok nápravy sťažovateľiek v kontexte ich práva na spravodlivý proces, keďže samy sťažovateľky svojím procesným postupom v konaní zapríčinili, že odvolanie a dovolanie v okolnostiach ich vecí nepôsobil ako účinný prostriedok nápravy.

7. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľiek na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ako aj s právom na účinný prostriedok nápravy na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľiek v celom rozsahu označených práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

8. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu